

Sygnatura akt III C 1041/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Milko

Protokolant: Sekretarz Sądowy Anna Wojtczak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 roku w Szczecinie

sprawy

z powództwa (...) Bank Spółki akcyjnej w W.

przeciwko S. Z.

o zapłatę

- I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie o sygnaturze III C 960/15 w całości;
- II. oddala powództwo w całości;
- III. zasądza od powoda (...) Bank Spółki akcyjnej w W. na rzecz pozwanego S. Z. kwotę 667 zł (sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- IV. zwrócić pozwanemu kwotę 45 zł (czterdzieści pięć złotych) tytułem nadpłaconej opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Sędzia Małgorzata Milko

Sygn. akt III C 1041/17

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

26 listopada 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym żądała zasądzenia od S. Z. kwoty 3 789,69 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2 910,51 złotych od dnia 26 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że strony łączyła umowa o limit i kartę kredytową M. E. nr (...) z dnia 3 czerwca 2008 roku, z której pozwany się nie wywiązał, skutkiem czego powstało zadłużenie w dochodzonej pozwym kwocie. Na zadłużenie to składają się należności z następujących tytułów: kapitał w kwocie 2 910,51 złotych, odsetki umowne w kwocie 330,72 złotych, odsetki za opóźnienie w kwocie 363,93 złotych, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 25 złotych oraz opłaty windykacyjnej w kwocie 106 złotych.

W dniu 2 grudnia 2014 roku referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt VI Nc – e (...)).

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2015 roku Sąd uchylił wydany w sprawie nakaz zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwany S. Z. nie stawił się na rozprawę w dniu 2 lutego 2016 roku, pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył wyjaśnień i nie żądał przeprowadzenia sprawy w swojej nieobecności. W związku z powyższym, zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., Sąd wydał wyrok zaoczny, w którym uwzględnił powództwo w całości.

Zważywszy, że S. Z. nie zaskarżył wyroku zaocznego w przepisany terminie, stwierdzono jego prawomocność z dniem 1 lipca 2016 roku.

30 stycznia 2017 roku S. Z. wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wydanego w sprawie wyroku zaocznego, wskazując, że uchybienie temu terminowi nie było przez niego zawinione, ponieważ odpis tego orzeczenia nie został mu skutecznie doręczony. Od 2015 roku nie zamieszkuje bowiem pod adresem, na który została wysłana korespondencja zawierająca odpis tego orzeczenia. Nadto wniósł o zawieszenie nadanego wyrokowi zaocznemu rygoru natychmiastowej wykonalności.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2017 roku Sąd odrzucił wniosek S. Z. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 2 lutego 2016 roku oraz zawiesił nadany temu orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego S. Z. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że roszczenia z umowy kredytu – jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – przedawniają z upływem 3 lat. Nadto podniósł, że udzielony mu kredyt spłacił w 2010 roku. Pozwany wskazał również, że roszczenie nie zostało udowodnione co do zasady, ponieważ powódka nie udowodniła aby wstąpiła w prawa kredytodawcy (...) Banku Spółki Akcyjnej, a także zaprzeczył zasadności żądania pozwu co do wysokości. Tak argumentując wniósł o uchylenie wydanego w sprawie wyroku zaocznego, oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego powódka podtrzymała żądanie pozwu, wskazując, że zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Roszczenie stało się wymagalne z dniem 20 listopada 2013 roku na skutek wypowiedzenia umowy. Uległoby zatem przedawnieniu w dniu 20 listopada 2016 roku. Przed tym dniem powódka wniosła przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę, co w świetle treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Wysokość zaś żądania pozwu wynika z załączonych do niego dokumentów w postaci umowy kredytowej oraz historii rachunku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

3 czerwca 2008 roku S. Z. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. umowę o kredyt oraz limit i kartę M. E., której przedmiotem było, stosownie do treści par. 1, udzielenie kredytobiorcy, na jego wniosek:

1. kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 2 999 złotych, który kredytobiorca zobowiązany był zwrócić w 30 ratach miesięcznych, począwszy od 5 lipca 2008 roku
2. kredytu odnawialnego na cele konsumpcyjne oraz wydanie karty płatniczej EURO MasterCard.

Warunki ww. umów określała umowa oraz Regulamin udzielania przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. przy współpracy EURO-net Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością kredytów konsumpcyjnych, kredytów odnawialnych oraz wydawania i korzystania z kart kredytowych EURO MasterCard .

Na podstawie umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej M. E. Bank przyznał S. Z. limit kredytowy w wysokości 1 000 złotych i wydał kartę M. E., umożliwiającą korzystanie z przyznanego limitu kredytowego i zobowiązał się do rozliczania transakcji gotówkowych i bezgotówkowych przy jej użyciu.

Oprocentowanie wykorzystanego limitu kredytowego na dzień zawarcia umowy wynosiło 1,83 % w stosunku miesięcznym.

Zgodnie z postanowieniem par. 5 umowy kredytobiorca zobowiązany był do spłaty kapitału, odsetek, prowizji i opłat od limitu w miesięcznych ratach, płatnych najpóźniej w dniach spłaty limitu. O wysokości kwoty minimalnej spłaty za dany miesiąc Bank informuje w zestawieniu operacji.

Zgodnie z postanowieniem par. 7 umowy limit został udzielony na okres 11 miesięcy, upływający z ostatnim dniem roboczym 11 miesiąca kalendarzowego od daty otwarcia limitu. Limit może być przedłużany na dalsze okresy. Nieprzedłużenie limitu skutkuje wstrzymaniem przez Bank autoryzacji operacji. Spłata zadłużenia następuje na zasadach określonych umową.

Zgodnie z postanowieniem par. 9 umowy za czynności związane z limitem, kartą oraz ich obsługą Bank pobiera prowizje i opłaty. Oprocentowanie naliczane jest od kwoty zadłużenia. Oprocentowanie limitu jest zmienne. O zmianie oprocentowania, prowizji lub opłat Bank zawiadamia kredytobiorcę.

Zgodnie z postanowieniem par. 13 umowy Bank ma prawo wypowiedzieć umowę w całości lub w części jeżeli kredytobiorca nie spłaci rat kredytu lub limitu za co najmniej dwa okresy płatności - wypowiedzenie Bank poprzedza pisemnym wezwaniem do zapłaty zaległości w terminie 7 dni. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni od dnia doręczenia stosownego oświadczenia na piśmie. Kredytobiorca zobowiązany jest spłacić całość zadłużenia najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia.

Dowód:

- umowa z dnia 03.06.2008 r. k. 34-36.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. prowadziła dla S. Z. konto numer (...), które zawierało następujące rubryki: rok, miesiąc, kapitał, odsetki umowne, odsetki za opóźnienie, opłaty i prowizje, ubezpieczenie, opłaty windykacyjne, płatność oraz saldo końcowe.

Po raz pierwszy dokonano adnotacji w rubryce (...) w listopadzie 2008 roku. Ostatniej adnotacji w tej rubryce dokonano w czerwcu 2012 roku.

Dowód:

- historia rachunku dla konta nr (...) k. 38-39.

Pismem z dnia 19 listopada 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu/limitu nr (...), wskazując, że umowa ulega rozwiązaniu w terminie 60 dni od daty doręczenia S. Z. tego pisma.

Dowód:

- pismo z dnia 19.11.2013 r. k. 105.

Pismem z dnia 11 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. skierowała do S. Z. wezwanie do zapłaty kwoty 3 466,88 złotych tytułem zadłużenia z umowy o udzielenie kredytu.

Pismo to powróciło jako niepodjęte w terminie.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 11.03.2014 r. k. 40,
- przesyłka zawierająca wezwanie do zapłaty z dnia 11.03.2014 r. k. 41.

26 listopada 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdziła, że widnieje w nich wymagalne zadłużenie S. Z. z tytułu umowy numer (...) z dnia 3 czerwca 2008 roku, którego wysokość na dzień wystawienia wyciągu wynosi 3 789,69 złotych i obejmuje należności z następujących tytułów: kapitał w kwocie 2 910,51 złotych, odsetki umowne w kwocie 330,72 złotych, odsetki za opóźnienie w kwocie 363,93 złotych oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 25 złotych oraz opłaty windykacyjnej w kwocie 106 złotych.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku k. 37,
- historia rachunku dla konta nr (...) k. 38-39.

(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. przeciwko S. Z. o zapłatę kwoty 3 789,69 złotych wpłynął do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26 listopada 2014 roku.

Niesporne.

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, dokonał wpisu wykreślenia z rejestru S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. – Oddział w Polsce z siedzibą w W. w związku z wniesieniem na podstawie art. 42 a ustawy Prawo bankowe wszystkich składników majątkowych służących do prowadzenia działalności bankowej przez S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. – Oddział w Polsce z siedzibą w W. tytułem wkładu niepieniężnego na rzecz utworzonego banku krajowego (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W..

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 04.08.2015 r. k. 23

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o treść dołączonych przez powódkę dokumentów, które nie budzą żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości, jak również nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron, co pozwoliło uznać je za wiarygodne i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powódka, jak wynika z treści uzasadnienia żądania pozwu, wywodzi roszczenie z umowy o przyznanie limitu i wydanie karty płatniczej z dnia 3 czerwca 2008 roku, na podstawie której oddała pozwanemu do dyspozycji określony limit kredytowy i wydała kartę umożliwiającą korzystanie z przyznanego limitu kredytowego, a pozwany zobowiązał się do spłaty wykorzystanego limitu zgodnie z treścią wystawianego przez Bank zestawienia operacji.

Przedmiotowa umowa obejmuje umowę o limit kredytowy i umowę o wydanie karty kredytowej, przy czym obydwie umowy mają za przedmiot używanie elektronicznego instrumentu płatniczego definiowanego jako każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania

operacji, w szczególności karta płatnicza lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity z 2012 roku, poz. 1232)).

Zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity z 2012 roku, poz. 1232) przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę.

Zarzut pozwanego niewykazania przez powódkę nabycia wierzytelności z umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią przepisu art. 13 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 700) wpisy do Rejestru podlegają obowiązkowi ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Stosownie natomiast do treści przepisu art. 15 tej ustawy od dnia ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nikt nie może zasłaniać się nieznaną ogłoszonym wpisów. Jednak w odniesieniu do czynności dokonanych przed upływem szesnastego dnia od dnia ogłoszenia podmiot wpisany do Rejestru nie może powoływać się na wpis wobec osoby trzeciej, jeżeli ta udowodni, że nie mogła wiedzieć o treści wpisu. W Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) pod pozycją 24426 ogłoszono, że w dniu 5 lutego 2010 roku w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie dla (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. dokonano wpisu połączenia transgranicznego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. ze (...) Bank Spółką Akcyjną w W., przeprowadzonego na podstawie L.236-25 I R.236-1 i następnym francuskiego kodeksu handlowego oraz art. 516¹ K.s.h. i art. 516¹⁵ § 1 k.s.h. w zw. z art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. na (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Połączenie zostało dokonane na mocy świadectwa legalności fuzji transgranicznej, sporządzonego w dniu 15 grudnia 2009 roku przez notariusza Y. Q., należącego do cywilnej spółki notarialnej prowadzącej kancelarię notarialną w P., które zostało zarejestrowane w S. D. P. (...) P. E. w dniu 16 grudnia 2009 roku – pozycja nr (...) 659 Rubryka nr 1 kod (...), ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 roku. Stosownie natomiast do treści przepisu art. 494 § 1 k.p.c. spółka przejmująca ((...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W.) wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej ((...) Bank Spółki Akcyjnej w W.). Tym samym uprawnienie wynikające z umowy zawartej przez pozwanego w dniu 3 czerwca 2008 roku przeszło na (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Następnie postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, dokonał wpisu wykreślenia z rejestru S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. – Oddział w Polsce z siedzibą w W. w związku z wniesieniem na podstawie art. 42 a ustawy Prawo bankowe wszystkich składników majątkowych służących do prowadzenia działalności bankowej przez S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. – Oddział w Polsce z siedzibą w W. tytułem wkładu niepieniężnego na rzecz utworzonego banku krajowego (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W..

Następnie rozważenia wymagała zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Uznanie bowiem tego zarzutu za zasadny skutkowałoby już z tego powodu oddaleniem powództwa, gdyż roszczenie przedawnione – wobec skorzystania przez pozwanego z uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia – nie może być skutecznie dochodzone. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 3/96, poz. 31).

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Przepis art. 118 k.c. stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat

dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Jak wynika z uzasadnienia żądania pozwu powód domaga się zapłaty z tytułu umowy o limit i kartę M. E., a przedmiotem żądania pozwu jest roszczenie z tytułu niespłaconego limitu – „saldo za dany okres rozliczeniowy, którego wysokość wraz z terminem spłaty tych należności określona była w wyciągu wysłanym do Pozwanego” (uzasadnienie pozwu k. 3) – a więc zobowiązania posiadacza karty płatniczej, powstałe w wyniku operacji dokonanych przy użyciu tej karty. Wskazać przy tym należy, że z umowy o kartę płatniczą wynikają nie tylko świadczenia posiadacza karty polegające na opłatach z tytułu: wydania karty, korzystania z niej i jej ubezpieczenia ale przede wszystkim obowiązek zapłaty kwot operacji bądź spłaty swoich zobowiązań z tego tytułu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 marca 2017 roku, I ACa 660/16) Uzasadnione jest zatem zastosowanie przepisu art. 6 przywołanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, zgodnie z treścią którego roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat, przy czym jeżeli posiadacz karty kredytowej zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08, OSNC 2010/1/16). Przepis ten w okolicznościach faktycznych sprawy znajdzie zastosowanie na mocy przepisu art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1036), zgodnie z treścią którego do przedawnionych roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Jak wynika z treści zapisów zawartych w historii rachunku, na którym powódka odnotowywała wysokość obciążających pozwanego wpłat na poczet spłaty limitu, wynika, że obowiązek spłaty limitu został odnotowany po raz pierwszy w listopadzie 2008 roku i po raz ostatni w lipcu 2012 roku, co świadczy o tym, że tylko w tym okresie pozwany dokonywał transakcji przy użyciu wydanej mu karty płatniczej. Uchybienie terminowi dokonania wpłaty kwoty stanowiącej spłatę minimalną wynikającą z treści wystawionego przez powódkę zestawienia operacji do dnia spłaty skutkowało wymagalnością tej kwoty, która rozpoczynała bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tej kwoty. Ostatnia transakcja skutująca powstaniem zadłużenia została odnotowana w lipcu 2012 roku. Po tej dacie powódka księgowała na tym rachunku jedynie odsetki, opłaty i prowizje, ubezpieczenia i opłaty windykacyjne. Zgodnie z postanowieniem par. 5 umowy spłata limitu miała następować najpóźniej w dniach spłaty limitu. Na podstawie dokumentów złożonych przez powódkę nie sposób ustalić w jakiej dacie roszczenie o zapłatę spłaty minimalnej wynikającej z wyciągu obejmującego ostatnią transakcję stało się wymagalne, jednakże nawet gdyby przyjąć, że obowiązek spłaty minimalnej przypadał najpóźniej na koniec lipca 2012 roku (31 lipca), to roszczenie o zapłatę spłaty minimalnej wynikającej z ostatniej transakcji uległoby przedawnieniu 31 lipca 2014 roku. Na podstawie treści historii rachunku nie sposób ustalić, czy pozwany dokonywał jakichkolwiek spłat na poczet limitu i czy skutkiem tego doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Wniesienie pozwu do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26 listopada 2014 roku nie mogło zatem wywołać skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia.

Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia, jest możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika. Przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz przekształca się w roszczenie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia.

Uzasadniony okazał się również zarzut niewykazania zasadności żądania pozwu co do wysokości. Jak wskazano w uzasadnieniu żądania pozwu będąca przedmiotem sporu kwota 3 789,69 złotych obejmuje: kapitał w kwocie 2 910,51 złotych, odsetki umowne w kwocie 530,72 złotych, odsetki za opóźnienie w kwocie 363,93 złotych, opłaty i prowizje w kwocie 25 złotych, ubezpieczenie w kwocie 53,53 złotych oraz opłaty windykacyjne w kwocie 106 złotych. Załączone do pozwu dokumenty – z uwagi na stanowisko procesowe strony pozwanej - nie mogą stanowić wystarczającej

podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych zgodnych z twierdzeniami strony powodowej co do istnienia zadłużenia w dochodzonej pozwem kwocie. Z załączonej do pozwu umowy wynika, że pozwany zobowiązany był do dokonywania spłaty kapitału, odsetek, prowizji i opłat od limitu, a także że wypowiedzenie umowy skutkuje – po upływie okresu wypowiedzenia – postawieniem zadłużenia w stan wymagalności, co z kolei uprawnia wierzyciela do naliczenia odsetek od całości zadłużenia. Z treści pisma powoda z dnia 19 listopada 2013 roku wynika, że pozwany nie wywiązywał się z terminowego spłacania limitu, co skutkowało wypowiedzeniem umowy, jednakże z faktu tego nie wynika jakie zadłużenie faktycznie obciąża pozwanego. Dowodu na powstanie zadłużenia w dochodzonej pozwem kwocie nie mogą stanowić również załączona historia rachunku i wyciąg z ksiąg banku. Historia rachunku zawiera następujące rubryki: rok, miesiąc, kapitał, odsetki umowne, odsetki za opóźnienie, opłaty i prowizje, ubezpieczenie, opłaty windykacyjne, płatność oraz saldo końcowe. Na podstawie zawartych w nich wpisów można ustalić jaka kwota została w danym miesiącu związania stron umową naliczona do spłaty (kapitał) oraz jakimi należnościami ubocznymi pozwany został w związku z ustaleniem wysokości kapitału obciążony. Nie jest natomiast możliwe zweryfikowanie, czy naliczona kwota kapitału oraz należności ubocznych odpowiada faktycznie dokonany przez powoda przy użyciu karty płatniczej transakcjom oraz czy obciążenie to odpowiada treści łączącej strony umowy. Żaden bowiem z załączonych przez stronę powodową dokumentów nie obrazuje dokonywanych transakcji przy użyciu wydanej pozwanemu karty, jak również z żadnego z dokumentów nie wynika w jakiej wysokości naliczone były odsetki oraz odsetki za opóźnienie. Materiał dowodowy sprawy nie daje również podstaw do zweryfikowania zasadności naliczenia prowizji, ubezpieczenia oraz opłat windykacyjnych tak co do zasady jak i wysokości. W odniesieniu natomiast do mocy dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1876) moc prawna dokumentów urzędowych – wyciągów z ksiąg bankowych nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W świetle powyższego złożony do akt wyciąg z ksiąg banku nie wywołuje skutków prawnych wynikających z art. 244 § 1 k.p.c., tj. nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone. W tej sytuacji należało potraktować go jak dokument prywatny ze wszelkimi wynikającymi stąd konsekwencjami, tzn. przyjmując, że stanowi on jedynie dowód na to, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Nadto wskazać należy, że na podstawie zawartych w tych dokumentach zapisów nie sposób ustalić tego w jaki sposób zostały naliczone wskazane w nich kwoty, w szczególności w odniesieniu do odsetek i kosztów, ani też tego, czy naliczenie to odpowiada treści łączącej strony umowy i jest zgodne z działaniami matematycznymi. Nie sposób zatem zweryfikować twierdzeń strony powodowej co do tego, że pozwany istotnie nie wywiązał się z łączącej go z powodem umowy i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie. Wskazać nadto należy, że w odniesieniu do mocy dowodowej wyciągów z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że dane ujmowane w treści wyciągów z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowią dowodu ani na fakt istnienia i wysokości wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz sekurytyzacyjny odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12). Stanowisko to pozostaje aktualne również w odniesieniu do wyciągów z ksiąg bankowych. Zgodnie natomiast z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności Sąd orzekający nie ma obowiązku zbierania dalszych dowodów z urzędu, skoro zebrany w sprawie materiał okazuje się dostateczny do jej rozstrzygnięcia. W procesie cywilnym to strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. (...) Obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.09.2012r., Aca 568/12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd, zgodnie z treścią przepisu art. 347 k.p.c., uchylił wydany w sprawie wyrok zaoczny i oddalił powództwo (punkt 1 i 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. składa się: opłata od sprzeciwu

od wyroku zaocznego w kwocie 45 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej, którego wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) na kwotę 600 złotych oraz opłata od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

Sąd zwrócił pozwanemu kwotę 45 złotych tytułem różnicy pomiędzy opłatą od sprzeciwu od wyroku zaocznego należną, a opłatą uiszczoną, zgodnie z przepisem art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 623 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Wykonać zarządzenie w terminie 14 dni.
4. Przedłożyć akta po wpłynięciu pisma lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.

Sędzia Małgorzata Milko